

DE INHOUDELIJKE
MOTIVERING

INHOUDSOPGAVE

	Bladzijde
VOORWOORD	
INLEIDING	
0. Aanvullende gronden	1
1. De buitenwerking stelling van een Onrechtmatige Wetgeving	2
1.1. Belang van de zaak	2
1.2. Toelichting	3
2. Vraagtekens bij de inwerkingstelling van de Nieuwe PaspoortWet	7
2.1 Onverbindendheid	7
2.2 Een verder onrechtmatig overheidshandelen	8
2.3 Oordeel over de onrechtmatigheid	9
2.4 De geloofwaardigheid	10
2.5 Concluderend	10
3. Toegang tot de burgerlijke rechter	11
3.1 Ontvankelijkheid	11
3.2 Eigen belang	11
4. Grieven	12
4.1 RFID-chip	13
4.2 De digitale gezichtsscan	14
4.3 Veiligheidsdiensten	15
4.3.1 Veiligheidsdiensten kunnen aan gegevens komen	15
4.3.1.1 Databanken biometrische gegevens	15
4.3.2 Het gevaar is dichterbij dan iemand zich realiseert	16
4.3.3 Inzage bij Nederlandse wetgeving is geregeld	16
4.3.4 Tussenbalans	16
4.4 Nadeelcompensatie	17
4.4.1 Toelichting	17
4.4.2 Tegenwerking wetgever en Nederlandse overheid	19
4.4.2.1 Niet-wetgeven	19
4.4.3 Speciaal en abnormaal nadeel	20
4.4.4 Aansprakelijkheid overheid	21
4.4.5 Schuldvordering	21

4.5	Fair-trial beginsel	22
4.5.1	De beoordeling beroepschriften	22
4.5.2	Buitensporige lange duur van de procedure	22
4.5.3	Afbreuk aan de mogelijkheden van verdediging	23
4.5.4	Een beginsel is geschonden	23
5.	Schuldvordering	24
5.1	Ontstaan van schade	24
5.2	Vordering	25
5.3	Aansprakelijkheid	26
5.4	Toerekening	26
6.	Juridisch kader	28
6.1	Inleiding	28
6.2	Aanleveren ID-kaart zonder vingerafdrukken	28
6.3	Plicht om schade te beperken	30
6.3.1	Tussenbalans	31
6.3.2	Een ongebruikelijke rechtsgang	32
6.4	Marginale toetsing	35
6.4.1	Beleidsvrijheid overheid ontbrak	36
6.4.2	ID-kaart valt buiten de EU-Verordening	36
7.	Rechtsgrond	37
7.1	Algemeen	37
7.2	Fundamentele vrijheden	37
7.3	Evenredigheidsbeginsel	38
7.7	Toegang tot de bestuursrechter	39
7.5	De Hoge Raad der Nederlanden	40
7.5.1	Geen andere rechtsgang	41
7.5.2	Schade blijkt onvermijdelijk	41
7.5.3	De wet is niet toereikend	42
7.6	Ontvankelijkheid	42
7.6.1	Toewijzing schadevergoeding	43
7.6.2	Jurisprudentie	43
7.6.3	Het arrest Staat/Van Gelder	44
7.6.4	De minister bekend schuld	46
7.6.5	Ministeriele verantwoordelijkheid	47
7.6.6	Belofte landadvocaat om schade in te dekken	48

4.4. Nadeelcompensatie

Deze grief dient tot nadeelcompensatie aangaande de nieuwe paspoortwet. Ten onrechte ben ik als burger van het maatschappelijk verkeer uitgesloten. Dat was niet noodzakelijk. Niet gelet op de feiten. Mijn dossier dateert van 6 december 2010.

Een beroepschrift moest meteen ook beoordeeld gaan worden (...).

Na 3 jaar is mijn beroepschrift niet eens in behandeling genomen.

Voor de chronologie van mijn beroepsprocedure verwijs ik kortheidshalve naar de website van de stichting "Privacy First".⁸⁴

Het indienen van een beroep blijkt niet eenvoudig. In 3 jaar tijd is de rechtbank daaraan voorbijgegaan. Aan de inhoudelijke beoordeling niet toegekomen. Ik wil niet suggereren welke reden eraan ten grondslag ligt. Daardoor is echter wel schade ontstaan.

Ik vorder vergoeding van schade geleden in de periode dat ik mij aan de – op dat moment – onverbindende regeling heb gehouden.

Op 17-01-2014 is besloten tot een vingerafdrukvrije ID-kaart.

Blijkens publicatie in de staatcourant bekent de minister schuld.

4.4.1 Toelichting

De *handhaving* van een onverbindende regeling als de Nieuwe paspoortwet is onrechtmatig. Ook de overheid realiseert zich dat nu. Zeker gelet op de wetswijziging. Het was alleen een beetje te laat. Eerder diende de overheid ervan verzekerd te zijn dat de wet verbindend is.⁸⁵

Hogere wetgeving is bepalend... Zoals vermeld in dit aanvullend stuk.

⁸⁴ Het chronologisch overzicht van mijn beroepsprocedure is als bijlage aan dit document toegevoegd.

⁸⁵ De overheid is aansprakelijk op grond van het leerstuk van niet (correcte) richtlijnovername, vgl. HvJ EG 19 november 1991, *NJ* 1994, 2 (Francovich). Zie voor de bron van deze vermelding. R.J.B. Schutgens, *Onrechtmatige wetgeving*, Deventer: Kluwer 2009, voetnoot 29, op de bladzijde 43.

De overheid moest steeds nagaan of deze uitvoeringshandeling rechtmatig is. Dat brengt mee, dat zij zich ervan moet verzekeren dat de wettelijke regeling waarop de handeling berust, nog altijd verbindend is. Baseert de overheid haar handelen op een onverbindend geworden regeling, dan is dat uitvoeringshandelen van de overheid onrechtmatig.

Een toepassingsverbod van de Nieuwe paspoortwet vraag ik tegen deze achtergrond aan. Of anders een verklaring voor recht dat handhaving van de Nieuwe paspoortwet jegens mij onrechtmatig was. Vooral omdat deze haar geldigheid had verloren. Daarbij kan de onrechtmatigheid van uitvoeringshandelingen als opstap fungeren voor een civiel geding tegen de onverbindend geworden regeling. Schade kan vergoed worden.

Het niet-intrekken van de onverbindend geworden regeling levert nu een tot schadevergoeding verplichtende onrechtmatige daad op.⁸⁶

De oorzaak van de schade is de niet-intrekking van de onverbindend geworden wet, waarnaar ik mij (naar nu blijkt onnodig) bleef richten.⁸⁷

Niet correct is gehandeld ten aanzien van de paspoortwet: "Een hogere regeling, als gevolg waarvan de lagere regeling haar verbindende kracht verliest, roept in beginsel een (ongeschreven) rechtsplicht in het leven om de lagere regeling in te trekken. Als de lagere regeling niet wordt ingetrokken en onderdeel blijft uitmaken van het corpus aan uitgevaardigde regelingen, wordt door niet-intrekking ten onrechte de schijn in stand gelaten dat de regeling nog verbindt".⁸⁸ Zoals nu feitelijk.

⁸⁶ Zie voetnoot 85 op bladzijde 17

⁸⁷ Het ontbreken van een wettelijke verplichting tot intrekking is verenigbaar met de (zorgvuldigheids) plicht tot intrekking die strekt tot het voorkomen van schade, doordat de burger zich ten onrechte naar de vervallen regeling blijft richten. Met als gevolg nu de uitsluiting van het maatschappelijk verkeer.

⁸⁸ Voor de rechtskracht van verordeningen van decentrale ambten die door een latere hogere regeling hun rechtskracht verliezen, bestaat een afzonderlijke wettelijke regeling. De bepalingen die in strijd komen met een posterieure, hogere regeling, 'zijn van rechtswege vervallen' (art. 122 Gemw; 119 Provw; 59 lid 2 Waterschapswet; Dölle & Elzinga 2004, p. 192-193). Mijns inziens geldt ook hier een plicht tot intrekking, of in ieder geval: de plicht om in het daartoe geëigende publicatieblad bekend te maken, dat de regeling is vervallen. (Zie voor de bron van deze vermelding, R.J.B. Schutgens, *Onrechtmatige wetgeving*, Deventer: Kluwer 2009, voetnoot 30, op de bladzijde 43).

4.4.2 Tegenwerking wetgever en Nederlandse Overheid

Opgemerkt moet worden dat de EU-wetgever ervan heeft afgezien in de paspoortwet een wettelijk verplichting tot intrekking van vervallen verordeningen op te nemen, omdat een dergelijke bepaling ‘onbedoeld de indruk kan wekken’ dat intrekking een vereiste is voor het vervallen van de verordening – terwijl deze regeling juist van rechtswege vervalt.

Het ontbreken van een wettelijke verplichting tot intrekking is verenigbaar met een (zorgvuldigheds) plicht tot intrekking die strekt tot voorkoming van schade, doordat een burger zich ten onrechte naar de vervallen regeling blijft richten. Noodzakelijk zullen we maar zeggen.

In het andere geval wordt de burger buiten de maatschappij geplaatst.

Voor het overige heeft de Nederlandse overheid ook schuld omdat zij de ontwikkeling van “hoger” recht niet goed in de gaten heeft gehouden.⁸⁹

Daardoor worden burgers er ten onrechte toe aangezet zich naar de regeling te blijven richten. Een burger kan gewoon nergens anders heen.

4.4.2.1 Niet-wetgeven

Het uitvaardigen van een regeling die in strijd is met een hogere regel is in strijd met het publiekrecht, met onverbindendheid als ‘sanctie’.⁹⁰

De uitvaardiging is het moment waarop een (ontwerp-)regeling uiterlijk conform hoger recht moet zijn.⁹¹ Ingrijpen is meteen nodig geweest.⁹²

⁸⁹ Vooral omdat de overheid aansprakelijk is vanaf het moment dat zij weigert een regeling aan te passen, nadat zij door een benadeelde op de hoogte is gesteld waarom de regeling niet meer verbindt. (Zie daarvoor blad 44 ‘Onrechtmatige wetgeving’, Mr. R.J.B. Schutgens, Kluwer – Deventer – 2009.) In de rechtszaken tegen de Nieuwe Paspoortwet moest de overheid ondertussen veel sneller optreden.

⁹⁰ Ik verwijs nu naar bladzijde 41, laatste alinea, Mr. R.J.B. Schutgens, Kluwer – Deventer – 2009.

⁹¹ Meer precies: Aansprakelijkheid is mogelijk vanaf het moment dat de laatste rechtshandeling in het regelgevingsproces is verricht. Op dat moment is de regeling ‘af’ en zal er normaal gesproken niets meer aan de inhoud veranderen. De burger moet vanaf dat moment op de juistheid van de regeling kunnen vertrouwen. Ligt er bijvoorbeeld enige tijd tussen de bekendmaking en de inwerkingtreding van een onrechtmatige wet, dan is de overheid dus al in deze tussenperiode aansprakelijk.

⁹² De plicht om een AMvB te overleggen t.a.v. een regeling. Arrest Hoge Raad *Direks/Venray* is helder vgl. Pres. Rb. 's-Gravenhage 3 oktober 1977, *NJ* 1978, 170. Zie blz. 42, Mr. R.J.B. Schutgens, Kluwer.

Anders gezegd. “De overheid handelt vóór het moment van uitvaardiging van een regeling onrechtmatig als zij jegens burgers een zorgvuldigheidnorm of een andere specifieke rechtsplicht schendt, die al geldt voorafgaand aan het moment van uitvaardiging.”

Ik doel nu op de totstandkoming van de Nieuwe Paspoortwet in 2009. Het gelijkheidsbeginsel is feitelijk geschonden. De schade is een *rechtstreeks* gevolg van (een wijziging van) de formele wet. Hieraan kleeft altijd een aspect van onrechtmatigheid. Zie pnt.12 op pagina 5.⁹³

Als gevolg daarvan wordt iemand van de maatschappij uitgesloten.⁹⁴

4.4.3 Speciaal en abnormaal nadeel

Aan overheidshandelingen mag hoge eisen gesteld worden. Dit hangt samen met de positie die de overheid in de maatschappij inneemt. Van de overheid mag ‘voorbeeldig’ gedrag worden verlangd. Zij behoort op de hoogte te zijn van de feitelijke en juridische stand van zaken.

De Nederlandse overheid realiseert zich feitelijk niet aan welke regelgeving zij zich moet houden. Naast de nieuwe PaspoortWet niet.

Het uitsluiten van burgers van de maatschappij is wettelijk verboden.

In de wet is volgens het *égalité*beginsel een bepaald handelen doorslaggevend. De *égalité* geeft uiting aan een (afdwingbare) aanspraak op handhaving van een ‘minimumsituatie’. Deze criteria waarborgen dat de overheid niet door een ondergrens mag heen zakken.

Een inbreuk is nu gemaakt op een gevestigd recht en bestaand belang.

⁹³ De schade vloeide voort uit de nadelige positie waarin de wet mij plaatste, doordat de wet aan mijn concurrenten {Mensen die geen vingerafdrukken hoeven afgeven vanwege een lichamelijke beperking} een voorrecht toekende dat mij werd onthouden. De wet zelf was daarmee de directe schadeoorzaak. (Zie daarvoor bladzijde 178 Mr.R.J.B. Schutgens, Kluwer – Deventer – 2009.)

⁹⁴ Op 17-01-2014 ging de Minister over tot de vrijgave van een vingerafdrukvrije ID-kaart. In de Staatscourant is dat te lezen. Hiermee geeft de Minister blijk zich de ernst van de situatie te realiseren. Had de Minister het gebrek in de Nieuwe PaspoortWet tijdig onderkend en daarnaar gehandeld, dan was de regeling van meet af aan op de juiste wijze in de Staatscourant gepubliceerd geweest. Nu niet.

De handhaving van een aanspraak op gelijke behandeling is geschonden.

Een burger hoeft van de overheid niet te dulden dat deze hem een speciaal en abnormaal nadeel toebrengt. Nu volgt schadevergoeding.⁹⁵

4.4.4 Aansprakelijkheid overheid

Rechtvaardiging voor de aansprakelijkheid van de overheid wordt vooral gezocht in de bijzondere juridische deskundigheid die van een overheid ook mag worden verwacht,⁹⁶ en in het égalitébeginsel, dat meebrengt dat schade door fouten van de overheid, wordt gedragen door het collectief dat van het overheidsoptreden profiteert. In plaats van door de enkeling wiens vermogen door een fout van de overheid zwaar wordt getroffen.⁹⁷ De Hoge Raad legt het verband met de égalité.

Het resulteert in risicoaansprakelijkheid bij onverbindende wetgeving.

4.4.5 Een schuldvordering

Een rechter is bevoegd om over een schuldvordering te oordelen⁹⁸ Vooral als iemand stelt dat een schuldvordering hem toekomt.⁹⁹ Als de schuldvordering niet werkelijk blijkt te bestaan, wordt de vordering op inhoudelijke gronden afgewezen.¹⁰⁰ Het blijkt wettelijk zo te werken.

⁹⁵ Ibid., p. 8 en Schueler 2006, p. 215. Zie bladzijde 292, (voetnoot 27 en 28), Nadeelcompensatie op basis van het égalitébeginsel, M.K.G. Tjepkema © 2010

⁹⁶ Onder vele anderen: Asser-Hartkamp 4-III (2006), nr. 92b; Sieburgh 2000, p. 234; toegesneden op onverbindende regelgeving Bok 1991, p. 165 en Polak 1987, p. 154-155; Scheltema, *NJ* 1987, 252. (Zie blad 52, voetnoot 67 onrechtmatige wetgeving, Mr. R.J.B. Schutgens, Kluwer – Deventer – 2009)

⁹⁷ Literatuur is helder: Scheltema & Scheltema 2008, p. 313; Tak 2004, p. 13. Zie ook Asser/Hartkamp (4-III) 2006, nr. 92b; Sieburgh 2000, p. 234. Zie ook Tjittes 1996, p. 45-47; anders Van Dijk 1990, p. 63-64. De Hoge Raad legt het verband met het égalité-beginsel in HR 12 juni 1992, *NJ* 1993, 113 (Bedrijfsvereniging/Boulogne). Zie onrechtmatige wetgeving Mr. R.J.B. Schutgens op bladzijde 52.

⁹⁸ HR 31 december 1915, *NJ* 1916, p. 407 (Guldmond/Noordwijkerhout). Gelet op Art. 112 lid 1 Gw

⁹⁹ Van der Pot/Elzinga & De Lange 2006, p. 812; Damen e.a. 2006, p. 309 e.v.; Snijders, Klaassen & Meijer 2007, p. 96-97.

¹⁰⁰ De burgerlijke rechter blijft in dat geval bevoegd; HR 9 november 1973, *NJ* 1974, 91 (Limmen/Houtkoop). Zie blad 20, onrechtmatige wetgeving, Mr. R.J.B. Schutgens, Kluwer – Deventer – 2009.

Ik kan bewijzen dat ik schade leed doordat ik mij vrijwillig geschikt heb naar de regeling, lange tijd nadat deze haar rechtskracht had verloren.

4.5 Fair-trial beginsel

4.5.1 De beoordeling van beroepschriften

Een redelijke uitleg van het "Fair trial" beginsel brengt mede, dat een inhoudelijke beoordeling van beroepschriften binnen redelijke termijn volgt. Ik veronderstel dat de feiten en omstandigheden omtrent het procedurele verleden m.b.t. deze zaak bij de Rechtbank ook bekend zijn.

Inzet van de nog lopende procedure bij de Rechtbank in Den Haag is geweest de vernietiging van de beschikking van de gemeente Voorburg.

De burger was niet instaat om zonder geldige ID-Kaart te functioneren.

Tegen die achtergrond zou de zaak zich lenen voor een directe toetsing.

4.5.2 Buitensporige lange duur van de procedure

In dit dossier heeft geen enkele Rechter het urgent gevonden om een zitting te beleggen. Zich er inhoudelijk ook maar over uit te spreken. Niet eens gedurende een periode van 3 jaar. Een zitting is wel enkele malen bepaald. Te weten: "4 keer". Tot een zitting kwam het alleen niet.

Vast staat dat de Rechter verantwoordelijk is voor een periode van meer dan 3 jaar stilzitten. Zeker gelet op haar onafhankelijke taak als Rechter.

Het doet afbreuk aan de mogelijkheden van verdediging voor de burger.

De gebruikelijke termijn is bij de Rechtbank bekend. Ik ontving een uitnodiging voor de zitting steeds met een tussenperiode van 3 maanden.

Op 17-10-2012 is een zitting voor de laatste keer uitgesteld. Ditmaal vanwege de prejudiciële vraagstelling aan het EU-Hof te Luxemburg.

Na afloop werd mijn dossier niet opgepakt ondanks de toezegging ertoe.

4.5.3 Afbreuk aan de mogelijkheden van verdediging

Een griffier zou mij in dit dossier informeren over het verdere verloop. Dat is gewoon de afspraak geweest. Ik kon natuurlijk zelf actie ondernemen. Maar zoiets had mij dan extra geld gekost, omdat alles via mijn advocaat gaat. Niet elk moment was ik daartoe financieel in staat.

Ik wachtte op de opening voor een bevredigend Rechterlijk oordeel. Een datum om voor de Rechter te verschijnen. Zeker gelet op art. 8:69 Awb.

Op zich is de verwachting gerechtvaardigd dat een vonnis snel volgde.

Een "faire rechtsgang" is vanuit financieel oogpunt anders onmogelijk.

In dit dossier wordt een lichtere procedure gevolgd waar een met meer waarborgen omklede procedure openstaat om tot een vonnis te komen.

De rechter is niet ingegaan op het feitelijke motiveren van een vonnis.

Aldus heeft de Rechter blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting.

4.5.4 Een beginsel is geschonden

Gelet op dit dossier heeft de Rechter met betrekking tot de behandeling van beroepschriften nu van een onjuiste rechtsopvatting blijk gegeven

Het fair-trail beginsel hoort centraal te staan. Daaruit zou men kunnen afleiden dat dit beginsel ruimte laat voor een correcte rechtsgang. Ook tijdens de gerechtelijke procedure tegen de Nieuwe paspoortwet. Niettemin kan nu precies het tegenovergestelde worden geconstateerd.

Een burger komt in een onmogelijke situatie terecht. Hij kan geen aanspraak maken op het fair-trail beginsel. Deelnemen aan de maatschappij staat het volgen van een procedure in de weg. Vooral doordat die 2 zaken onterecht gekoppeld zijn met elkaar. Zie punt 4.4.3.

Kortom: "Een burger begeeft zich in een met het recht strijdige situatie".

Dat kan nooit de bedoeling zijn van een democratie zoals in Nederland.

Onder het kopje 4.4.3 'speciaal en abnormaal nadeel' sprak ik daarover. Ik betwist de rechtvaardigheid van een inbreuk van deelname aan de maatschappij tijdens de procedure van de Ppw. Het koppelen van die twee is onrechtmatig. Hierbij is men door een ondergrens heen gezakt.

Een minimumsituatie die burgers niet ontnomen had mogen worden. De rechtvaardiging ervan is slechts een verzinsel van de overheid. Niet op wettelijke regelgeving gebaseerd. Of anders diende er in elk geval nadeelcompensatie te volgen. Zoals ik nu in dit dossier schade vorder.

Het is naar geldend recht evenwel niet mogelijk een wet wel toe te passen en tegelijkertijd schadevergoeding toe te kennen. Een dilemma.

5 Schuldvordering

5.1 Ontstaan van schade

Tegen de achtergrond van deze onregelmatigheden is het gepast om een schadevergoeding toe te kennen. Waar de schoen wringt is nu duidelijk.

Ik ben als burger in een onverkwikkelijke situatie terecht gekomen.

Een burger geeft er tegelijkertijd wel de voorkeur aan dat de procedure wordt voortgezet. Onder bepaalde situaties blijkt dat even niet mogelijk.

Op 19 januari 2012 stopte mijn WW-uitkering. Het moment waarop ik genoodzaakt was om bijstand aan te vragen. Dat was belangrijk voor mijn levensonderhoud. In dit dossier heb ik besloten geen bijstand aan te vragen. Een bepaalde periode dacht ik financieel wel te overbruggen.

De eerstkomende terechtzitting was immers bepaald op 28 juni 2012.

In de tijd die volgt constateer ik dat een zitting alsmear werd uitgesteld. Waarna de Raad van State besloot om procedures 1,5 jaar stop te zetten.

Het gevolg is dat een burger zich financieel niet staande kan houden.

Terwijl een nooddocument uitkomst biedt. Die worden verstrekt bij logistieke problemen. Het staat in Kamerstuk 2011-2012 25764 nr. 65.

Om aan mijn levensonderhoud te kunnen voldoen gedurende die periode heb ik als burger (tegen rente) geld moeten lenen van derden.

5.2 Vordering

Ik vorder vergoeding van schade geleden in de periode dat ik mij aan de – op dat moment – onverbindende regeling heb gehouden. Het gaat daarbij om de periode: Juni t/m November 2012. In die bewuste periode ging ik een lening van 5216,22 euro aan voor mijn levensonderhoud.

De burgemeester is medeverantwoordelijk. Van een beroepschrift werd geen nota genomen. Een aansprakelijkheid brengt dat nu met zich mee.

Op deze plek herinner ik nog een keer aan voetnoot 89 op bladzijde 19.

Kortom: “De overheid is aansprakelijk vanaf het moment dat zij weigert een regeling aan te passen, nadat zij door een benadeelde op de hoogte is gesteld waarom de regeling niet meer verbindt. Zoals in dit geval de Nieuwe Paspoortwet.” Het hoge recht is door de burgemeester miskent.

In de aanvang van deze procedure schreef ik de Burgemeester van Voorburg aan over de toekomstige financiële schade die ik mogelijk lijd.

Een brief is op 22 december 2010 aangetekend verzonden. De gemeente retourneerde hem toen op 28 december 2010 getekend voor ontvangst.

- Het ging in de bewuste aangetekende brief om de volgende tekst: “... Ik kom door het toedoen van de gemeente zonder legitimatie te zitten.

Tegen die achtergrond stel ik de gemeente Voorburg aansprakelijk voor de eventuele gevolgen daarvan. Ik doel op de kosten die gepaard gaan met het ontbreken van een geldig legitimatiebewijs voor een burger. Het niet kunnen tonen van een legitimatiebewijs levert een boete op.

Ook andere, nog niet te overziende kosten die betrekking hebben op het ontbreken van een legitimatiebewijs, worden op de gemeente verhaald.

... Einde citaat”.